

תת"ע 11737/10/13 - בראנסי יוסף נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 11737-10-13 מדינת ישראל נ' בראנסי יוסף
תיק חיצוני: 10250309472

מספר בקשה: 5

בראנסי יוסף ע"י ב"כ עו"ד ראפת (רפי) אסדי	כבוד השופטת עידית פלד	בפני
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה		מבקש
		נגד
		משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 18.2.15.

כנגד המבקש הוגש ביום 8.5.14 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה מיום 16.9.2013.

בדין מיום 7.5.14 בנוכחות המבקש, נדחה הדיון ליום 18.2.15, לצורך הסדרת יצוג הנאשם על ידי עורך דין, תוך שנקבע בהחלטה כי "הודע לנאשם מועד הדיון"; אך המבקש לא התייצב לדיון הנדחה, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילת מינימום בפועל לתקופה של 24 חודשים.

בבקשה מיום 31.10.19 טען המבקש, כי לא ידע על פסק הדין, וסבר כי התיק נגמר והוא כבר ריצה את הפסילה בגינו, כפי שנאמר לו על ידי ב"כ קודם כי התיק צורף לתיק שנדון בחיפה (סעיפים 19-20 לתצהיר המבקש); ורק ביום 22.10.19 הסתבר לו כי ניתנה פסילה בהיעדרו, וזאת לאחר שסיים לרצות פסילה שהוטלה עליו בבית המשפט לתעבורה בחיפה וביקש לחדש את רישונו, אז נמסר לו במשרד הרישוי כי קיימת לחובתו פסילה נוספת שעליו לרצות (סעיפים 2-18 לתצהיר המבקש). עוד טען המבקש, כי לא ביצע את העבירה, ולא היה שיכור, והוא זוכר בוודאות את כל שהתרחש באירוע וכופר בכמות, בכיול ובתקינות המכשיר, וזכור לו כי היתה תקלה במכשיר הינשוף, ובוצעו מספר בדיקות באותו מכשיר לנהגים אחרים, והוא עישן סיגריה ואף שתה מיץ תפוזים לעיני השוטר (סעיפים 23-28 לתצהיר); ורישיונו נחוץ לו לצרכי עבודתו כחשמלאי ובהפקות אירועים, ולצורכי הסעת אביו החולה (סעיפים 29-30 לתצהיר). לטענת ב"כ המבקש, בחומר הראיות קיימים כשלים מהותיים, שיש בהם כדי לחזק את כפירתו של המבקש.

עד היום לא ניתנה תגובת המשיבה, ומכאן החלטתי, על בסיס החומר הקיים.

לאחר שבחנתי את טענות המבקש ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

ד"ן

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

כאמור לעיל, מועד הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו נקבע בנוכחות המבקש, והודע לו; והיה על המבקש להתייצב לאותו דיון; והמבקש לא טען ולא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

וגם אם המחדל של אי ההופעה נעוץ בסנגור (שכפי שנטען על ידי המבקש נאמר לו על ידי ב"כ קודם כי התיק נגמר וצורף לתיק בחיפה), הרי ששכירת שירותיו של עו"ד, גם אם היתה (שכן הטענה נטענה בעלמא וללא כל תימוכין), אינה גורעת מאחריותו של נאשם לגורל ההליך ולתוצאותיו, ואין בטיעון זה כדי להצדיק את אי התייצבות (ראו עפ"ת (מחוזי חי') 13586-07-11 **מחמוד מרדאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.09.2011). וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 29532-10-11 **חמאדה ואיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.01.2012); ויש לראות את מחדל הסנגור כמחדלו של הנאשם עצמו, אשר אף הוא לא התייצב לדיון (ע"פ 5377/03 **וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.06.2003)).

משאלו פני הדברים, המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בענייננו, כאמור, טען המבקש כי "אני הייתי בטוח שהתיק הזה נגמר ואני ריציתי עליו את הפסילה בפועל שהוטלה עלי בבית המשפט לתעבורה בחיפה מכיוון שנאמר לי על ידי עוה"ד הקודם שלי (עו"ד ...) כי התיק הזה צורף לתיק שנדון בבית המשפט בחיפה." (סעיף 20 לתצהיר המבקש).

כפירתו של המבקש אינה מתיישבת עם הטענה כי סבר שהתיק צורף לתיק אחר, והוא ריצה את הפסילה בגינו, שכן בעצם כוונת הצירוף וריצוי הפסילה ניתן ללמוד על כוונת המבקש להודות באישום.

גם הפרחת טענות כי היתה תקלה במכשיר הינשוף, וכי הנאשם עישן ושתה טרם הבדיקה, מבלי לתמוך זאת בראיות של ממש ו/או מבלי להראות כי דבר זה לא נשלל בחומר הראיות הקיים, אין בה כדי להקים עילה לביטולו של פסק הדין, שהרי לשיטה זו כל מי ששורשע בהעדרו בעבירה זו יטען כי עישן שתה או אכל, או כי המכשיר היה תקול, רק בכדי לבטל פסק דין שניתן כדן בהעדרו, ולא היא (ראו רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2004), שם בפסקה 5).

יתרה מכך, טענות המבקש מועלות למעלה מ-6 שנים לאחר האירוע, ואין בתוכן התצהיר כדי להעיד כיצד זכור למצהיר

בדיוק את שאירע 73 חודשים טרם הגשת התצהיר. יפים לעניינו הדברים שנאמרו בעפת (מחוזי חיפה) 8535-08-19
קעדאן נ' מדינת ישראל, כב' השופט דאוד מאזן, 16.9.19:

"הטענה הראשונה לפיה הוא כופר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום וכי הייתה תקלה במכשיר הנשיפה ועל כן השארת פסק הדין על כנו, כשזו טענת ההגנה, גורמת לעיוות דין. אין בידי לקבל טענה זו מאחר והמערער, אף לא עיין בחומר החקירה, וטען את הטענה בחלוף כ-7 שנים ממועד ביצוע העבירה (24.3.12 כמפורט בכתב האישום), מבלי לתת לנו הסבר כיצד הוא זוכר את אשר אירע לפני כ-7 שנים ומניין למערער שהמכשיר היה תקול, במועד הרלוונטי לכתב האישום.

העלאת טענה שהמכשיר הנשיפה היה תקול, 7 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה, מבלי לתמוך זאת בראיות של ממש, ו/או מבלי להראות כל תימוכין בחומר החקירה (שלא עיין בו המערער), ומבלי לתת לנו כל אינדיקציה בתצהיר שהוגש מטעמו הכיצד הוא זוכר את אותו אירוע במדויק בחלוף הזמן הממושך מאז ועד מועד הגשת הבקשה, אין בה כדי להקים בנסיבות העניין עילה של חשש לעיוות דין, בהשארת פסק הדין על מכוננו."

ובאשר לטענת הסנגור באשר לכשלים ראייתיים - בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)).

בענייננו, המסמכים הרלבנטיים לגביהם טוען הסנגור כלל לא צורפו לבקשה; ומשנמנע המבקש מלתמוך בקשתו במסמכים ובראיות לאותם כשלים נטענים, ולא הניח תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו, אין לקבל טענתו לחשש לעיוות דין.

מעבר לזאת, אפנה לרע"פ 5314/13 **ואלדס בלון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.10.2013) - שם נדחתה בקשה לביטול הכרעת דין בהיעדר באשמת נהיגה בשכרות. נקבע, כין היתר, כי:

"אשר לעילת הביטול השנייה, המנויה בסעיף 130(ה) לחסד"פ, שעניינה מניעת "עיוות דין" לנאשם, נטען על-ידי המבקש, כי יש ליתן משקל להתרשמותו החיובית של השופט שנכח בעת עיכובו, ולעובדה כי לא מולאו פרטים טכניים בדוח העיכוב ובמזכר שהוצאו בעניינו. ואולם, המבקש לא הצביע, ולו על טעם ממשי אחד, מדוע אין להסתמך על תוצאות בדיקת הינשוף, במסגרתה נמצא בגופו ריכוז אלכוהול גבוה מהמותר בחוק. לפיכך, לא מצאתי כל בסיס המקיים את עילת הביטול, שעניינה מניעת עיוות דין לנאשם."

אין גם בעונש שהושת על המבקש כדי להקים חשש לעיוות דין, שכן העונש שהושת על המבקש - שנתיים פסילת רשיון נהיגה - הוא עונש המינימום הסטטוטורי שנקבע לעבירה שבה הורשע המבקש, וממילא אין מדובר בסטייה כלשהי מרמת הענישה המקובלת בעבירות אלה. (ראו רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.06.2015)).

לכל האמור לעיל, יש להוסיף את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין - למעלה מ-6 שנים לאחר פסק הדין. ראו לעניין זה עפת (מחוזי חיפה) 8535-08-19 **קעדאן נ' מדינת ישראל**, כב' השופט דאוד מאזן, 16.9.19:

"גם מטעמי שיהיו בהגשת הבקשה, דין הבקשה להידחות. אין לתת יד לתופעה הנפסדת לפיה המערער מקבל לידיו את פסק הדין בזמן אמת, משלים עם פסק הדין, ועם קבלת הודעות ממשרד הרישוי, נזכר המערער שפסק הדין ניתן בהעדר ומגיש בקשה לבטלו תוך הכחשת קבלת פסק הדין, הכחשת הזימון מטענות שונות ומשונות כדי להקים בסיס ו/או עילה לביטול פסק הדין."

יפים לענייננו דברי בית המשפט ברע"פ 683/07 **אשרף אל אעסם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.01.2007):

"קיומו של אישור מסירה, כשהוא מתווסף להודאתו של בא-כוח המבקש, עליה עמד בית-המשפט המחוזי בפסק-דינו, בדבר הזמנה שהומצאה לו כדין, מיייתרים כל צורך להוסיף ולהידרש לעובדותיה של פרשה זו. למבקש עמדה זכותו להישמע בערכאה הראשונה, ומשלא ניצל אותה מוטלת האחריות לכך על שכמו בלבד, ואין לו להלין על איש."

בנסיבות המתוארות לעיל, דין הבקשה להידחות אף ללא קבלת עמדת המדינה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, א' כסלו תש"פ, 29 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.